

BENDRUOMENĖS GALIA

VILNIUS SOCIAL CLUB

Šį naujienlaiškį norime pradėti mintimi, kuri dažnai priskiriama Hillary Clinton, bet kilusi iš Afrikos patarlės: „Norint užauginti vaiką, reikia viso kaimo.“ Ši frazė primena, kad vaikų gerovė priklauso ne tik nuo šeimos, bet ir nuo mokyklų, kaimynų, sveikatos priežiūros sistemos, visuomenės vertybių ir – svarbiausia – bendruomenės.

Dirbdami su jaunimu dažnai girdime jų istorijas, atspindinčias aplinkos nepalankumą – ne supratimą ar palaikymą, o greitus vertinimus, kritiką, atstūmimą. Visgi turime ir daug šviesių pavyzdžių, kai bendradarbiaujantys specialistai geba matyti daugiau – ne tik ledkalnio viršūnę, bet ir tai, kas slypi giliau: sudėtingas patirtis, pasireiškiančias per iššūkių kupiną elgesį.

BENDRUOMENĖ

Todėl mūsų požiūris – ne ieškoti kaltų, o kartu ieškoti sprendimų, kurti galimybes kiekvienam būti bendruomenės dalimi.

Vis dar per dažnai jauni žmonės lieka nematomi kaip vertingas resursas. Dažniau pasirenkamas atstūmimo, o ne įtraukimo kelias. O juk empatijos, atvirumo ir bendrystės reikia visiems.

Mūsų organizacija tampa savotišku lopšiu, kuriame susitinka įvairūs žmonės – kaimynai, savanoriai, vaikai, jaunuoliai ir jų šeimos, partneriai, rėmėjai. Vis dažniau į mus kreipiasi ir žmonės, atvykę gyventi ar studijuoti Lietuvoje, ieškantys prasmingų būdų prisidėti prie bendruomenės kūrimo.

GERŲ ŽMONIŲ YRA VISUR

– svarbu tik sustoti ir juos pastebėti. Šiandien kviečiame susipažinti su keliomis istorijomis apie žmones, kurie kuria ir stiprina mūsų bendruomenę kartu su Vilniaus socialiniu klubu.

Stanislovas – mūsų kaimynas, kurį lengva atpažinti: beveik kasdien apie 11 valandą jis su savo augintine Nika apeina ratą aplink teritoriją. Dažnai tenka pasisveikinti – pro langą ar sutikus kieme. Stanislovas – labai kalbus, bet paprašytas duoti interviu kukliai atsako, kad „nėra ką pasakoti“. Tačiau paklaustas apie pastatą, kuriame dabar įsikūrusi mūsų organizacija, jis pasidalina prisiminimais: čia veikė parduotuvė ir baras, buvo įrengta lauko poilsio zona, bet ilgainiui viskas liko apleista. Dabar, anot jo, šiam rajonui labai reikėjo tokios vietos, kur rūpinamasi jaunimu. Paklaustas, iš kur tiek kantrybės ir pozityvumo, Stanislovas pasakoja apie savo sunkią vaikystę: būdamas dešimties jau rūpinosi karvėmis ir kiaulėmis, gindavo jas ganytis Naujojoje Vilnioje. Baigęs septynias klases, penkiolikos pradėjo dirbti faneros gamykloje – trimis pamainomis, kartu su suaugusiais. Aštuoniolikos gavo vairuotojo pažymėjimą, bet darbo negavo – atrodė per jaunas. Tarnavo kariuomenėje, sutiko mylimą žmoną, rado gerą darbą, patyrė visko, bet visada mokėjo ir norėjo bendrauti su žmonėmis.

Anot Stanislovo, svarbiausia – kad jaunimas turėtų vietą, kur galėtų susitikti, ieškoti savęs ir sulaukti palaikymo. Jis į jų kelią žiūri su nuoširdžiu supratimu – nes pats tai išgyveno.

„Savanorystė Vilniaus socialiniame klube man padovanojo draugystes ir priklausymo jausmą – du dalykus, kurių, būnant užsieniečiu, dažnai trūksta. Džiaugiasi galimybe kūrybiškai ieškoti bendravimo būdų, kai mus skyrė kalbos barjeras, ir pažinti tiek programos dalyvius, tiek komandą.

Pastebėjau daug panašumų tarp bendruomeninio gyvenimo Amerikoje ir Lietuvoje – abiejose šalyse stipri savanorystės kultūra, daug galimybių įsitraukti į įvairias veiklas – nuo sporto iki meno.

Buvo įdomu sužinoti, kad Lietuvoje moksleiviai turi atlikti nustatytą skaičių bendruomeninės veiklos valandų – tai labai priminė tai, ką darome ir Amerikoje.“

Savanorė iš Amerikos Cecile

Mus galite paremti: contribee.com/lt/vsc

„Savanorystė Vilniaus socialiniame klube man tapo itin prasminga patirtimi, ypač stiprinant bendruomeniškumo jausmą. Nepaisant kalbos barjero, su vaikais užmezgiau tikrus ryšius per bendras veiklas, tokias kaip futbolas, kur svarbiausia – ne žodžiai, o buvimas kartu.

Nuo pat pradžių jaučiausi priimtas ir tapau dalimi kažko didesnio – komandos, kurioje svarbus kiekvienas. Grupės įvairovė mane išmokė nespřęsti pagal pirmą įspūdį, o laikui bėgant supratau, kaip gali užaugti tvirti, pasitikėjimu grįsti santykiai. Nesvarbu, ar padėdų organizuoti išvyką, ar tiesiog esu ramus, nuoseklus žmogus treniruotėse – jaučiuosi esąs dalis palaikančios, pagarba grįstos aplinkos, kurioje gali augti tiek vaikai, tiek savanoriai.“

Savanoris iš Švedijos Albin